

ΓΚΑΙΤΕ

MINION

2—

II

Τότε βρίσκουμε πάνω σ' ἄλογό του, με τὴ βαλίσσα του ἀπὸ πίσω, ζωογονημένον ἀπὸ τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὴν κίνηση, τὴ στιγμή πού ἐπλησίαζε στὴν ὄρεινὴ χώρα, ὅπου εἶχε νὰ καγονίσῃ γιὰ λογαριασμό τοῦ πατέρα του διάφορες ἐμπορικὲς δυνάμεις. Ἐπερνούσαν ἀργὰ τὴν χώρα αὐτὴ τῶν βουνῶν καὶ τῶν κοιλάδων μετὰ τὴν αἰσθησὶν πού δίνει ἡ ὑπέρογη εὐχαρίστηση. Βεῖχοι ἀπότομοι, νερά πού κελάριζαν, λόφοι σὺνδεντροί, γκρεμοὶ βαθιοὶ, οἱ πὺ ἀναφορετικὲς τοποθεσίαι παρουσιάζονταν γιὰ πρώτη φορὰ ἐμπρός του, ἀν καὶ τὰ ὄνειρα τῆς πρώτης του νιότης συχνὰ τὸν εἶχανε φέρει ἐκεῖ. Ἐνοιῶνθε τὸν ἑαυτοῦ τὸν ἰὰ ξαναζῆ σὺν θέαμα τοῦτο. Ἡ θύμωσις τῶν πόνων, πού εἶχαν ὑποφέρει, ἐχανόταν ἀπὸ τὸ πνεῦμά του· γεμάτος γαλήνη, ἀπάγγελνε μ' ἔξωψη μέρη ἀπὸ διάφορα ποιήματα πού τῶν ἡσυχῶν αὐτῶν τοπίων ἡ ὕψη τοῦ φερονε πληθὺς σὺν θυμητικὸν του. Θυμῶνται ἀκόμη μερικὰ κομμάτια ἀπὸ δικὰ του ποιήματα, πού τὰ ξανάλεγε μετὰ ἰκανοποίησιν ὅπως διόλου ξεχωριστῇ. Γεμίζοντας τὴ μοναξιά τοῦτη μετὰ πρόσωπα, πού εἶχαν ἀνακατευτῇ στὴν περασμένη ζωὴ του, συλλογίζονταν τὸ μέλλον καὶ τὰ περιστατικὰ πού τοῦ φύλαγαν αὐτό.

Ἀνθρώποι πού ἐρχόνταν πίσω του, τὸν ἐχαίρουσαν διὰ τὸν προσπερνούσαν, ἔπειτα ἑακουλυνόσανε βιαστικὰ τὸ δρόμο τους σὺν βουνό, ἀνταίοντας ἔν' ἀπότομο μονοπάτι. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἔκοβαν τὸ δρόμο τῶν στοχασμῶν του, μὰ χωρὶς νὰ προσέχουνε σ' αὐτό. Ὅμως νοσερ' ἀπὸ λίγη ὥρα κάποιος ταξιδιώτης, αὐτὸ μεταδοτικὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐκάνοντο θεληματικὰ τὸ βᾶδισμά του ἐπάνω σὺν βῆμα τοῦ καθελλάρη καὶ τοῦ ἐξήγησε τὴν αἰτία τῆς ἀσυνήθους αὐτῆς κίνησης.

— Ἀπόψε, εἶπε, παίζουσι μιὰ κωμῶδιάν σὺν Χόχνορ καὶ ὅλοι οἱ ντόπιοι σπυραίνουσι ἐκεῖ γιὰ νὰ βρεθοῦναι στὴν παράστασιν.

— Πῶς! ἐφώναξεν ὁ Βίλεμ, σὺν βουνὰ τοῦτα, πού τὰ νόμιζα τόσο ἔρημα, σὺν μέσῃ τῶν ἀπάντητων αὐτῶν δασῶν, ἡ δραματικὴ τέχνη μπόρεσε ν' ἀνοίξῃ δρόμο καὶ νὰ χτίσῃ ναὸ! Κ' ἐνῶ ἤθελα νὰ χωριστῶ ἀπὸ τὸ κινεῖν, πού ἔχει σχέση μετὰ τὸ θέατρο, νὰ πού ἡ τύχη ἀναγκαστικὰ μετὰ ξαναφέρει σ' αὐτὸ τὴν πὺ ἀπροσδόκητη στιγμή!

— Θὰ ξαφνιστῇτε ἀκόμη περισσότερο, εἶπεν ὁ ταξιδιώτης, διὰ μάθετε ποιοὶ εἰν' οἱ ἡθοποιοί. Στὸν τόπο μας ἔχουσι ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιον, πού χρησιμοποιοῖ πολλοὺς ἐργάτας. Τ' ἀφεντικὸν, πού ζῇ σὰν νὰ πῶμε μακρὰ ἀπὸ κάθε κοινωνία, δὲν ἤξερε νὰ δώσῃ τὸ χεῖμῶνα σιτὺς ἐργάτας του καλλίτερον διασκέδαση παρὰ κἀνοτιὰς τους νὰ παίζουσι κωμῶδίες. Δὲ θέλει νὰ παίζουσι χαρτὰ καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς μορφώῃ διασκεδάζοντάς τους. Ἐτοί περνοῦν αὐτοὶ τὶς μεγάλας νύχτες, κ' ἐπειδὴ σήμερον ἔχει τὰ γενέθλιά του ἐκεῖνος, πού εἶνε γι' αὐτοὺς ὁ καλ-

λίτερος ἀφέντης, διοργάνωσαν γὰρ τιμὴν τοῦ μιὰ ἐκτακτῆς παράστασιν.

Ὁ Βίλεμ, κουβεντιάζοντας πάντα μετὰ τὸν ἄγνωστο, ἔφτασε σὺν Χόχνορ, ὅπου ἐυλόπευε νὰ περάσῃ τὴν νύχτα, καὶ δὲν ἄργησε νὰ ξεπεξέμῃ ἐμπρὸς τὸ ἐργοστάσιον πού ὁ ἰδιοκτήτης του ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πελάτες καὶ τοὺς χροσφελλέτες τοῦ γέρο-Μάιστερ. Ὅταν ὁ νέος εἶπε τ' ὄνομά του, ὁ γέρος ἐφώναξε ξαφνισμένος:

— Πῶς! κύριε, εἴσασιε ὁ γιὸς τοῦ ἔξουχον αὐτοῦ ἀνθρώπου, πού τοῦ χροστιάω τόση ἐνγνωμοσύνη, καὶ κοντὰ σ' αὐτὴ καὶ χορήματα; Ὁ πατέρας σας ἐφάνηκε τόσο ὑπομονητικὸς, πού θὰ ἤμουν ἀχάριστος ἀν δὲν τὸν ἐπλήρωνα μετὰ προθυμία. Ἐρχοσαστε ἀπάνω στὴν ὥρα.

Ἐφώναξε τὴν γυναῖκά του, πού κ' αὐτὴ τὸ νόμισ' ἐντυχία τῆς νὰ ἰδῇ τὸ νέο Βίλεμ. Τὸν ἐβεβαίωσε πῶς ἔμοιαζε τοῦ πατέρα του καὶ τοῦ εἶπεν, διὰ λυπᾶται παραπολὺ πού δὲν μποροῦσε νὰ τὸν φιλοξενήσῃ ἐξαιτίας πού ἦταν οἱ ἐπισκέπτες πολλοὶ καὶ κρατοῦσαν ὅλα τὰ δωμάτια τῆς.

Οἱ λογαριασμοὶ ἦσαν καθαροὶ κ' ἐκανονίστηκαν ἀμέσως. Ὁ Βίλεμ ἔβαλε στὴν τσέπη του ἕνα κίλιντρο χρυσᾶ νομίσματα κ' εὐχήθηκε νὰ μποροῦσαν νὰ τέλιωναν ἔτσι εὐκόλα ὅλες οἱ δουλιές, πού ἦταν ἐπιφορτισμένος.

Ἡ ὥρα τῆς παράστασης ἐπλησίαζε· δὲν περιμέναν πὺ παρὰ τὸν ἐπιθεωρητὴ τῶν νερῶν καὶ τῶν δασῶν, πού ἦλθε τέλος μετὰ συνοδία μερικῶν φυλάκων καὶ τὸν ὑποδέχτηκαν μετὰ δαίματα μεγάλου σεβασμοῦ.

Ὅλοι τότες ἐμπήκαν στὴ σάλα τοῦ θεάτρου, πού ἦταν ἐγκαταστημένη σὲ μιὰν ἀπλόχωρη σαρραποθήκη, κολλητὰ σὺν κῆπο. Ἡ σάλα κ' ἡ σκηνὴ εἶχαν διασκευαστῇ μετὰ ἀξιοπαρατήρητη φιλοκαλία, τοῦλάχιστο μετὰ τρόπο ταίριαστό. Ἐνας ἀπὸ τοὺς σχεδιαστὲς τοῦ ἐργοστασίου, πού εἶχε ἄλλοις ἐργαστῇ σὺν θέατρο τῆς πρωτεύουσας, εἶχε ἀναλάβει τὶς σκηνογραφίας καὶ γιὰ τὴν περίστασιν ἐξωγράφισεν ἕνα δάσος, ἕνα δρόμο κ' ἕνα σπήντι. Τὸ ἔργο παρμένο ἀπὸ τὸ δραματολόγιον κάποιον πλανόδιον θίασου τὸ εἶχαν περικύψει σὲ μερικὲς μερίδες καὶ τὸ εἶχαν τροποποιήσει γὰρ νὰ τὸ ταίριασουν στὴ θέσιν καὶ τὸ ἰσχυρὸν τῶν ἡθοποιῶν. Τέτοιο, ὅπως ἦταν, ἐκινούσε τὸ ἐνδιαφέρον κ' ἡ πλοκή του ἐδινεν ἀφορμὴ γιὰ κωμικὰς περιπέτειες.

Ἦταν τὸ πρῶτον ἔργο, πού ἔβλεπεν ὁ Βίλεμ ὅσους ἀπὸ πολὺ καιρὸ καὶ δὲν ἔλειπε νὰ τοῦ γεννήσῃ στοχασμούς. Δὲ θὰ τοῦ ἦτανε δύσκολον ν' ἀλλάξῃ πολλὰς σκηνὰς γιὰ νὰ δώσῃ σὺν σύνολον περισσότερη πρωτοτυπία. Ὅσο γιὰ τοὺς ἡθοποιούς ἐνοιώθη κάθε στιγμή τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τοὺς δύνῃ συμβολῆς κ' ἔλεγε μόνος του, πῶς δὲ θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ τοὺς κάμῃ πὺ ἐπιδέξινους.

Τινάχτηκε μέσα σὺν σιωπηλὲς αὐτὲς παρατήρησές του ἀπὸ κάποιον πυκνὸν σύννεφον καπνοῦ, πού τὸν ἀνάγκασε νὰ βῇξῃ. Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς παράστασης εἶχε ἀνάψει τὸ τομπούκι του καὶ σιγά-σιγά κ' οἱ ἄλλοι θεαταῖς, ἀκολοθώντας τὸν πρᾶδειγμά του, ἐπῆραν τὴν ἴδιαν ἐλευθερίαν. Τὰ σκυλιὰ τοῦ σπουδαίου τοῦτου προσώπου ἐκάμαν μετὰ τὴν σετρά τους διάμεσα πολὺ λίγο εὐχάριστα. Ἡ ἀλή-

θεια εἶνε, διὰ τὰ εἶχαν ἀφίσει ἔξω· μὰ γλήγορα βρῆκαν κάποια πίσω πόρτα καὶ ὤρμησαν στὴ σκηνή· ἔπειτα, πηδώντας μ' ἓνα σάλτο ἀποπάνω ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα, ἐπῆγαν νὰ σμίξουν τὸν ἀρέντη τους, καθισμένο στὴν πρώτη σειρὰ τῆς πλατείας.

Ἔτσι ἀπὸ τὴν παράσταση ἔγιναν ἓνα εἶδος ἀποθέωση. Ἐπάνω σ' ἓνα ἀνάβαθρο ἦτανε στημένη ἡ προτομή τοῦ ἀφεντικοῦ, στεφανωμένη μὲ λουλούδια. Ὁλος ὁ θίασος ἐπῆγε νὰ ὑποκλιθῇ μὲ σεβασμὸ ἐμπρὸς σ' ὁμοίωμα τοῦ ἐργοστασίου καὶ τὸ πῶς μικρὸ ἀπὸ τὰ παιδιὰ, γνυμένο κάπασπρα, ἀπ' ἀγύειλε μιά προσφώνηση σὲ στίχους πὺν συγκίνησε, ὥς πὺν νὰ κλάψουν, ὅλη τὴν οἰκογένεια καὶ τὸν διευθυντὴ μαζί, ἐπειδὴ ἡ συγκινητικὴ αὐτὴ σκηνὴ τοῦ θύμιζε τὸ γιό του, πὺν τὸν εἶχε χάσει σὲ μικρὴ ἡλικία. Κ' ἔτσι ἐτέλειωσε ἡ παράσταση κι' ὁ Βίλελμ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ νὰ μὴν ἀνέβῃ στὴ σκηνὴ γιὰ νὰ συγχαρῇ τοὺς ἡθοποιοὺς καὶ νὰ τοὺς εἰπῇ μερικὲς γνώμης του.

Οἱ ἄλλες δουλιές, πὺν εἶχε νὰ κατονίσῃ σιτοὺς λίγο ἢ πολὺ σημαντικοὺς τόπους τοῦ βουνοῦ, δὲν ἐτέλειωσαν ὅλες καλὰ, ὅπως τὸθελε· βρεθήκανε μερικοὶ, πὺν τότε δεχτήκανε βάρβαρα κι' ἄλλοι ἀρνήθηκαν ἐπαδιάντροπα τὸ χρέος τους. Σύνφερον· μὲ τίς ὁδηγίες του ἐχρεώσθηκε κάμποσοις ἀπ' αὐτοὺς νὰ τοὺς ἐγκαλέσῃ, νὰ πάρῃ διωγηγόρο, νὰ παρουσιαστῇ ὁ ἴδιος στὸ δικαστήριον καὶ νὰ κάμῃ τὰ ἐνοχλητικὰ διαβήματα, τὰ συνηθισμένα σὲ τέτοιον περίπτωση. Δὲν εἶχε πῶς τύχη μὲ τοὺς ἀνθρώπους, πὺν ἤθελαν νὰ φαίνονται ὑποχρεωτικοὶ ἀπέναντί του. Δὲ βρῆκε παρὰ λιγοστοὺς πὺν ἐπροθυμοποιήθηκαν νὰ τοῦ δώσουν καμιά πληροφορία χρησίμη ἢ νὰ τοῦ διευκολύνουνε καινούριες ἐμπορικὲς σχέσεις. Γιὰ νὰ μεγαλώσῃ ἡ πλῆξη του ὁ καιρὸς γύρισε στὴ βροχὴ κι' ἐπειδὴ ἦτανε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ ταξιδεύῃ καθάλλα μ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους, εὐχαρίστησε τὸ θεὸ, ὅαν ἐπληρώσει στὸ ἴσιωμα. Σὲ λίγο εἶδε στὴ ρίζα τοῦ βουνοῦ, σὲ μιὰ καρπερὴ πεδιάδα, πὺν ἀλωνότανε στὶς ἄκρες κάποιου γαληνεμένου ποταμοῦ μιά ὁμορφὴ μικρὴ πολιτεία. Νὰ πῶμε τὴν Ἀλήθεια, δὲν εἶχε νὰ ἰδῇ ἐκεῖ κανένα πελάτη, μὰ ἄσπαζε τὴν περιόριστον αὐτὴ νὰ σταματήσῃ ἐκεῖ κ' ἔτσι διὸ ἡμέρες γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ λίγο καὶ νάρθῃ καὶ τῆς τοῦ νὰ ξεκουρασθῇ, πὺν εἶχε νὰ ἀποφέρει πολὺ ἀπὸ τίς κακοδομίες.

III

Ἐσταμάτησε στὴν πλατεία τῆς ἀγορᾶς, ἐμπρὸς σ' ἓνα ξενοδοχεῖον, ὅπου ἐκνοιαρχοῦσε μεγάλῃ χαρὰ ἡ καλλιτέρα μεγάλῃ ζωηρότητα. Πολυάριθμος θίασος ἀπὸ θεατρίνους ξενομερίτες, οκοινοβάτες, ἀκροβάτες, ταχυδαχτυλοῦργοι, πὺν τοὺς συνάδεις καὶ κάποιος ἡρακλῆς, εἶχαν κατέβῃ ἐκεῖ μὲ τὰ νυναικοπαῖδια τους κι' ἐνῶ ἐδοκίμαζαν τὴν παράσταση, πὺν θάδιναν ἐμπρὸς στὸ κοινὸ, ἐκάνανε θόρυβο, πὺν ξεσκόφαινε. Πότε μαλώνανε μὲ τὸν ξενοδόχο, πότε φιλονεικοῦσαν ἀναμεταξύ τους ἢ ξεπονοῦσαν σὲ ὑπερβολικὴ εὐθυμία, πὺν ἀνυπόκριτον κι' ἀπὸ τίς φιλονεικίαις τους. Μὴ ξέροντας ἂν πρέπη νὰ πῇ ἐνῆ ἢ νὰ γύρῃ, ὁ Βίλελμ ἐστεικίαν ἀναποφάσιτος ἐμπρὸς στὴ θύρα κοιτάζοντας τοὺς ἐργάτες, πὺν ἔστησαν κάποια σκαλωσιά στὴν πλατεία.

Μιά κοπέλλα πὺν ἐπουλοῦσε τριαντάφυλλα κι' ἄλ-

λα λουλούδια, τοῦ παρουσίασε τὸ πανέρι τῆς· ἀγόρασαν ἓνα ὁμορφο μπουνκέτο, ἔπειτα, ἐπειδὴ δὲν ἔβρισκε τῆς ἀρεσκιάς του, τὸ χάλασε καὶ διασκέδαζε νὰ τὸ ξαναδέσῃ μὲ περισσότερη φιλοκαλία. Μηχανικά, ἐνῶ ἐκοίταζε τὸ ἔργο του, ἐπῆγε μέσα σὺν ξενοδοχεῖον καὶ στὴν πρόσκληση τοῦ ξενοδόχου, ἀποφάσισε νὰ μείνῃ ἐκεῖ. Καθὼς ἀνέβαινε τὴ σκάλα γιὰ νὰ πάῃ στὸ δωμάτιό του, συναντήσῃ ἓνα κοριτσάκι, πὺν κατέβαινε πηδώντας. Τὸ ἀλλόκοτον τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ ἐτράβηξε τὴν προσοχὴν του. Ἐφορούσαν ἓνα μεταξωτὸ φόρεμα πολὺ κοινὸ μὲ τὰ σινίκια κομμένα ἀλλὰ ἰσπανικά. Τὸ σινὶ φόρεμα ἔσφιγγε τὸ λιγρὸ καὶ λιγερὸ κομμάτι του· ἓνα μικρὸ κεντημένο μὲ κοφτὸ κέντημα, ἄγινε νὰ διακριεῖται τὸ ἀδύνατον μὰ χαριτωμένο σῶμά του καὶ μὲτρα μακρὰ μαλλιά, σγουρὰ καὶ πλεγμένα σὲ μπούκλες, ἐπλάσιωναν τὸ ἐκφραστικὸ πρόσωπό του μὲ γραφικότητα. Ὁ Βίλελμ ἐκοίταζε τὴν ἐμφάνισιν αὐτὴν ξαφνισμένος καὶ χωρὶς νὰ καταλαβαίνει καλὰ-καλὰ ἂν ἦταν ἄνθρωπος ἢ κορίτσι. Ἐσταμάτησε τὸ παιδί τὴ στιγμὴ, πὺν περνοῦσε δίπλα του, καὶ τὸ ῥώτισε τί-νος εἶνε, ἂν καὶ τοῦ ἦταν εὐκολο νὰ ἰδῇ διὰ ἀποτελοῦσε μέρος τοῦ θίασου τῶν ἀκροβάτων καὶ τῶν χορευτῶν. Μὲ τὰ μαῦρα καὶ διαπεραστικὰ μάτια του ἐκεῖνο τὸν ἐκοίταζε μιὰ στιγμὴ, ἔπειτα ἔφυγε κατὰ τὴν κουζίνα δίχως ν' ἀποκριθῇ.

Ὅταν ἔφτασε στὸ κεφαλόσκαλον, βρῆκε σὲ μιὰ μεγάλῃ σάλα δυὸ ἀνθρώπους, πὺν ἔπαιζαν σπαθί. Ὁ ἓνας τους ἦταν ἀπὸ τοὺς ξένους, πὺν ἔμεναν στὸ ξενοδοχεῖον· ὁ ἄλλος εἶχε νὰ ἐξωτερικὸ πῶς εὐγενικό. Ὁ Βίλελμ ἐσταμάτησε λίγες στιγμὲς γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ παίγνίδι τους. Σὲ λίγο ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μονομάχους, πὺν εἶχε βαθεῖ μαν' γενειάδα, παρατήθηκε καὶ ὁ δεύτερος παρουσίασε πολὺ εὐγενικὰ τὸ σπαθί στὸ νέο Μάιστερ.

— Ἄν θέλετε, εἶπεν ἐκεῖνος, νὰ δώστε ἓνα μάθημα σ' ἓνα μαθητὴ, θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ κάμω μερικὰ πάσσα μαζί σας.

Διασταύρωσαν τὰ σπαθιά κι' ὁ ξένος, ἂν κι' ἦτανε δυνατώτερος ἀπὸ τὸ Βίλελμ, εἶχε τὴν εὐγένεια νὰ τοῦ εἰπῇ, διὰ στὴν ξιφασκία ὅλο τὸ πᾶν εἶνε ἡ συνήθεια. Ἐξακολούθησαν τὴ συνομιλίαν τους καὶ ὁ ξένος ἔκαμε γνωστὸ στὸ συνομιλητὴν του, διὰ τὸν ἐλέγανε Λάβρη καὶ διὰ εἶχε νὰ ἔλθῃ στὴ γιορτὴ τοῦ μέρους αὐτοῦ γιὰ νὰ διασκεδάσῃ. Ἀλλὰ μὲν εἶχε νὰ εἰπῇ μερικὰ λόγια, διακόπηκαν ἀπὸ τὸ θόρυβον τοῦ παρδαλοῦ θίασου, πὺν ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον γιὰ νὰ περᾶσ' ἀνάμεσ' ἀπὸ τὴν πολιτεία ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν παράσταση καὶ νὰ κεντήσῃ τὴν περιέργειαν τῶν γάχχων. Μπροστὰ-μπροστὰ ἐπῆγαιναν ἓνας τουμπανιστὴς, πὺν τὸν ἀκολουθοῦσαν ὁ ἱμπερᾶτορας καθάλλα καὶ πίσω ἀπὸ τοῦτον, ἔπάνω σ' ἓνα ἄλλο ψωράλογο, μιὰ χορευτὴν κρατώντας ἐμπρὸς τῆς ἓνα παιδί στολισμένο μὲ κορδέλλες καὶ μὲ χρυσόχαρτα. Οἱ ἄλλοι ἐρχόνταν περὶ φέροντας ἀπάνω σιτοὺς ὄμους τους σ' ἐπικίνδυνες στάσεις τὰ παιδιὰ τοῦ θίασου· τὸ παράξενον κοριτσάκι μὲ τὰ μαῦρα μαλλιά ἐτράβηξε πάλι τὴν προσοχὴν τοῦ Βίλελμ. Ὁ παλιότατος ἐγύριζε μὲς στὸ πνικτὸν πλήθος καὶ μὲ χοντροαστεία κινήματα ἐμοίραζε προγράμματα καὶ ξυλιθῶς, συνοδεύοντάς τες καὶ μὲ χωρητὰ ἀρετὰ γιὰ τὴν ἀντίληψιν ὅλων τῶν πνευμάτων, ὥ-

στε νὰ νιώσουν τὴν ἐπιθυμία νὰ γνωριστοῦν πρὸ στενὰ μ' αὐτόν. Τὰ προγράμματα ἦταν τυπωμένα με γράμματα χτυπητὰ καὶ διαλαλοῦσαν τὶς διάφορες ἱκανότητες τοῦ θιάσου καὶ ξεχωριστὰ τοῦ κ. Νάρκισσου καὶ τῆς δεσποινίδας Λαντρινέτης· οἱ δυὸ διασημότητες ποὺ εἶχαν τὴν πονηριὰ νὰ κρυφτοῦν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου καὶ νὰ μὴ παρουσιαστοῦνε στὴ συνοδία γιὰ νὰ γεννήσουν ἀργότερα τὸ ἐνδιαφέρον καὶ νὰ ἐρεθίσουν περισσότερο τὴ γενικὴ περὶ ἐργεῖα.

Κατὰ τὸ ἀπόγιομα ἡ σκαλωσιὰ εἶχε στηθῆ. Ἐντυσαν τὸ βάθος τῆς παράγκας με ζωγραφιστὰ χαρτιά. Ἐβάλαν τὸ ἐφαλτήριο, ἐστερέωσαν τὸ σκονιῖν, ἐτέντωσαν τὸ δυσκολόλογιστο σύρμα ἐπάνω στὰ καθέλιτα του. Σιγὰ-σιγὰ ἡ πλατεῖα ἐγέμιζε. Τὸ πλῆθος ἦτανε στὸ μεγαλειότερο μέρος του ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ· μὰ τὰ παρὰθυρα ἦτανε γεμάτα ἀπὸ καλὸ κόσμο.

Ὁ παλιόσιος προετοίμασε τὴ συγκέντρωση μερικὲς ἀπὸ τὶς φάρες του, ποὺ προκαλοῦν πάντα τὴν λαοφύλακα καὶ προδιαθέτουν καλὸ γινώμα τὸ κοινό.

Μερικὰ παιδιὰ, ποὺ τὰ ξεκλειδωμένα σώματά τους ἔκαναν τὰ πρὸ παράξενα κουλουριάσματα ἐναγκάσανε τοὺς θεατὲς νὰ βγάλουνε φωνὴ θαιμασμοῦ καὶ τρόμου. Ὁ Βίλελμ δὲ μπόρεσε νὰ μὴ δοκιμάσῃ ζωερὴ συμπίεση, διὰν εἶδε τὸ μικρὸ κοριτσάκι, ποὺ τὸ εἶχε πρὶν παρατηρήσει, ν' ἀγωνίζεται, κι αὐτὸ ἀκόμη, νὰ παίρνῃ τὶς πρὸ παράξενες πόδες. Σὲ λίγο οἱ ἀκροβάτες ἀρχίσανε νὰ πηδοῦνε, νὰ κάνουν κουτρουβάλες, στὴν ἀρχὴ ἕνας-ἕνας, ὅστερις ὁ ἕνας κατόπι τὸν ἄλλο καὶ τέλος ἔλοι μαζί, στριγογυρίζοντας ἐπάνω στὸ ἕνα πόδι, πηδῶντα, κατακυλῶντας ἐμπρὸς κι ὀπίσω. Βροστή ἀπὸ χειροκροτήματα καὶ ζήτω ἐξέσπασε ἀπὸ ὅλο τὸ ἀκροατήριο.

Ἡ προσοχὴ ὕστερα στράφηκε σ' ἕνα ἄλλο θέαμα. Τὰ παιδιὰ, τὸ ἕνα κατόπι τὸ ἄλλο, ὠρμήσανε στὸ σύρμα, πρῶτα τὰ μικρότερα γιὰ νὰ μακοῖνουν τὴν παράσταση καὶ νὰ κάμουν νὰ φαντοῦν περισσότεροι οἱ δυσκολίες τῆς τέχνης. Μερικοὶ ἄντρες καὶ λίγα κορίτσια ἐδώκανε με τὴ σειρά τους δείγμα ἱκανοποιητικῆς ἐδνηριοῖας, μὰ τοῦτο δὲν ἦταν ἀκόμη μήτε ὁ κ. Νάρκισσος, μήτε ἡ δεσποινίδα Λαντρινέτη.

(Ἐχει συνέχεια)

(Μετάφραση ΗΛ. Π. Β.)

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σὲ Μεγαλοφυῆ

Τῶρες ἐσὺ τὸ μυστικὸ τῆς μεγαλοφυΐας.
κάθεσαι λὲς μονάχος σου : Δὲν εἶμαι νέος Σαῖξπηρος;
δὲν εἶμαι ἀκόμη Ἐλβέταιος, Ρουσσὸ καὶ Βεκαρία;
Ὅμως κι' αὐτοὶ τί ἀξίζουνε μπροστά μου, ἀφοῦ εἶμαι ὁ Σπύρος;
Κ' ἔτσι, στὸν ἴδιο ἑαυτὸν ἱκανοποιημένος,
φρονάζεις : βγήκα νοῦς στὸν Γραι-μεγάλος-κὼν τὸ γένος.

Στὸν ἴδιο

Θαρεῖς πὼς εἶσαι Κάλδερον καὶ Γκαῖτε καὶ Σαῖξπηρος,
γιατὶ συγγράφεις δράματα καὶ λέγεις καὶ... Σπύρος.

Ἡ μέρα τῆς κρήνης.

Μαζεύτην' ἡ ἐπιτροπὴ. Τοῦ πνεύματος τί βράχος;
Σουρῆς, Δροσίνης, Ἄγγινος, Πολέμης, πάτερ Βλάχος.
Ὁ πονηρὸς Ξενοπούλος μεγάλ' εἶχε ὑποψία
κ' ἐτοίμαζε τὸ ρόλο του γιὰ τὴ λιποψυχία.
Μὰ ὁ Στρατήγης; βέβαιος αὐτὸς γιὰ τὰριστέιο
ἐτράταιρε τοὺς φίλους του στὸ χαροπλοστέιο.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Τὶ ν' ἐρωτᾷ σου στὴν καρδιά τὸν ἔχω κλειδωμένο
Κι' ἂν τότε τάξης ἀλλοινοῦ τοῦ τάσσεις πρὶ μῖμα ξένο.

Ὡς καὶ τὰ παραθύρια σου κι' ἐκεῖνα με γρηνιοῦνε
Κι' ὄντας γυρῶς νὰ τὰ ἰδῶ χωρὶς ἀγέρα κλειοῦνε.

Παραπονιοῦμαι σου πολλὰ, μᾶζω το γῶ τὸ δίκιο,
Γιατ' εἶνε τὰχειλάκι μου πρὶκὸ σὶν τὸ ροδίκι.

Ὅποιος δὲν ἐπεπάτησε τὴ νύχτα με φεγγάρι
Καὶ τὴν αὐγὴ με τὴ δροσιν, ἀγάπη δὲν ἔχαρη.

Ὁ ποταμὸς σέρνει κλαδιὰ κ' ἡ θάλασσα καράβια
Κ' ἡ κόρη με τὰνάβλεμμα σέρνει τὰ παλικάρια.

Ἐμεῖς τὰ δυὸ ἀγαπίομαστε κι' ἀπὸ ζηλεύει ἄς σκάσῃ
Τς ἀνδρὸς σφάκας τὸ ξουμὶ νὰ πιῇ νὰν τοῦ περάσῃ.

Ἀνάθεμά σε, λογιμέ, ὄντε μοῦ τὴνε φέρνης
Τὴν ἀγαπῶ στὸν ὕπνο μου, καὶ πάλε μοῦ τὴν πέρνεις.

Ψιλὲ λιγνὲ ντελικανῆ, ὁμορφε καὶ ξαυρήνι,
Χαρὰ στὴνε ποῦ θὰ σταθῇ στὴ μιά σου πάντα νύφη!

Τί τότε μέλλει τὸ μπαξέ, ποῦ τοῦφυγε τὰιδόνι,
Ποῦ με λογίων λογίων πουλιά βραδυάζει, ξημερώνει;

Ἐλένη, ἔλεος βαστῆς, Ἐλένη, ἐλέησέ με,
Ἐλένη, δὸς μου ἕνα φιλὶ καὶ παρηγόρησέ με.

Τοῖχος παλὸς δὲ χτίζεται, καινούργιος δὲ χαλιέται
Καινούργια ἀγάπη πιάνεται, παλὴν δὲ λησιμονιέται.

Μάθια μου, μάθια, μάθια μου, τὸν ἀμαθιὸν μου μάθια.
Τὰ μάθια μου δὲν εἶδανε σὰν τὰ δικὰ σου μάθια.

Τὰ μάθια σου εἶνε θάλασσες, πνεῦμος δὲν τὶς πιάνει
Χαρὰ στὸ ναῦτη ποῦ θ' ἰ βρῇ μέσα σαυτὰ λιμάνι!

Μοῦκλεψες, κλέφτρα, τὴν καρδιά, χωρὶς νὰ μ' ἀρωτήσης
Χαλάλι σου τὴν κάνω ἐγὼ, τὴν κλέφτρα ἀνὲ μ' ἀφίσης.

Ἀπ' τὴ συλλογὴ ΑΓΗ ΘΕΡΟΥ

ΗΘΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

21

Ἄν θέλῃς πάντα συνεπὴς
στὸν ἑαυτὸ σου νῶσαι,
νὰ πίνῃς καὶ νὰ τρώῃς καλὰ
κ' ἦσυχά νὰ κοιμῶσαι.

22

Ὅτι ἀγαπᾷς τοὺς φίλους σου
πάντα με λόγια δεῖχνε
καὶ νὰ σοῦ δίνουνε δαρεῖκα
συχνὰ τὸν πόνο οἶχνε.

24

Τοῦ βίου σου ὁ προσορισμὸς
θέλεις νὰ πάῃ ρολοῖ;
Νέος νὰ μὴν ἐργάζεσαι
καὶ γέρος μετανοεῖ!

ΑΝΘΕΜΙΟΣ